

OCENA Dramska uprizoritev

Spravljliva zločinca

SLAVKO PEZDIR

Eric-Emmanuel Schmitt: Mali zakonski zločini
režija **Zvone Šedlbauer**
Mala scena **MGL**
premiera 27. 11. 2009

Sodobni francoski književnik in filozof Eric-Emmanuel Schmitt (r. 1960), ki smo ga doslej s slovenskih odrov poznali le po Libertincu (SNG Nova Gorica v sezoni 2000/2001), se tokrat predstavlja s slovensko praizvedbo svojega matematično natančno zgrajenega sodobnega konverzacijskega zakonskega trilerja *Mali zakonski zločini* (*Petits crimes conjugaux*, 2003). Duhovito in rafinirano igro, polno časovno zgoščenega in čustveno nabitega intelektualističnega preigravanja med srednjeletnima in srednjesejnim zakonskima partnerjema, je prevedla Majda Capuder, na komorno prizorišče Male scene **MGL** pa jo je ob sodelovanju dramaturginje Alenke Klabus Vesel in lektorice Maje Cerar s tenkočutnim spremljanjem in pozornim stopnjevanjem dramskega dialoga ter partnerske soigre med protagonistoma postavil režiser Zvone Šedlbauer

Dogajanje je postavljeno v svetovljanski meščanski salon samovšečnega in uspešnega avtorja kriminalnih romanov Gillesa in njegove očarljive zakonske družice Lise, in sicer ob njegovi vrnitvi s štirinajst dnevnega zdravljenja v bolnišnici po skrivnostni poškodbi, zaradi katere je ali naj bi izgubil spomin. Domiselno izhodišče za zgoščen dramski zaplet in spravljliv končni razplet, v katerega nas avtor vodi v razumsko suvereno nadziranih intelektualističnih dialogih ter čustvenih izbruhih med dvema enakovrednima zakonskima partnerjema in popadljivima nasprotnikoma obenem. Skozi okruške njunih spominov in utopičnih želja, grobih in krutih medsebojnih »klofut« resnice ter opojnih laži nas avtor postopoma ter z več presenetljivimi preobrati nazadnje pripelje do prave resnice o skrivnostnem izhodiščnem dejanju, v katerem sta partnerja

»razbila vrč« na najnižji točki svojega petnajstletnega medsebojnega ljubezenskega in zakonskega razmerja. Prav po zaslugi temeljitega in do konca odkritega pogovora, v katerega sta na skrajnem robu trajne prekinitve njunega medsebojnega razmerja vsak na svoj način zmogla zastaviti tako rekoč vse za vse, jima na koncu uspe spravljlivo obstati skupaj ter mukoma postaviti novo podlago za mogočo ponovno rast medsebojnega razmerja.

Na galerijsko estetiziranim prizorišču scenografke Barbare Matul Kalamar, ki nakazuje izbrano socialno raven, estetsko prefinjenost in visoko kultiviranost protagonistov, v sodobnih kostumih Jerneje Jambrek, ki omogočajo sproščenost, ter ob decentnih urbanih glasbenih poudarkih Darje Hlavka Godina sta enakovredni nosilni partnerski nalogi opravila življenjsko in umetniško izkušena Bernarda Oman in Jožef Ropoša. Oba igraje tako rekoč ves čas na skrajnem robu poslednjega življenjskega razočaranja nad partnerjem in nad samim sabo ter obenem v strahu pred zloslutno osamljenostjo in samoto odrešilno sposobna preseči egoistično samoljubje ter s poslednjimi močmi volje do življenja ponovno razpihati žerjavico novega upanja na pogorišču skorajda zavoženega zakona.

BERNARDA OMAN IN JOŽEF ROPOŠA